

*Jiří Kaňák u svého
penzionu a Renaultu R8.*

Salto na kopečku

Vždy ho živily investice. Zakládal finanční skupinu Conseq, pracoval pro miliardáře Petra Kellnera i Jaromíra Tesaře. V gastronomii nikdy nepodnikal, barmany a číšníky opovrhoval. Přesto si Jiří Kaňák loni s manželkou otevřel restauraci s penzionem, aby do vesničky v Podkrkonoší přivedl lepší kuchyni.

Text: Luboš Kreč, Foto: Honza Mudra

Vedle tmavě modrého kabrioletu Mercedes-Benz CLK působí o pětatřicet let starší azurový Renault 8 jako přerostlý angličák. Pár nálepek, nízko posazený podvozek a dva bílé pruhy ale dávají tušit, že pod nenápadným veteránským obalem se skrývá divoch – civilní vůz přestavěný na rallyový speciál slavným italským konstruktérem Amédéem Gordinim. „Tohle je jeden z originálních strojů, které Gordini v roce 1964 postavil pro Tour de Corse. Bylo to poprvé, kdy svět viděl závodní osmičky v akci. Pak se z nich stala legenda,“ vypráví vášnivě jeho majitel Jiří Kaňák. Se svými 190 centimetry a v zablácených pracovních botách vypadá vedle maličkého nablýskaného auta až nepatříčně. Pak ukáže na několik menších balíků slámy, které Renault z jedné strany obepínají: „Ty mi letos daly!“

Dřevěný přístřešek, v němž kromě raritního Renaultu R8 Gordini parkuje i podobně vzácný obytnák Renault Estafette včetně přívěsu s kuchyňkou a postelí, byl slámou obestavěný přes zimu, protože sušená stébla dobře izolují a pohlcují vlhkost, což je pro staříčká auta dobré. „Jenže v ní zároveň rády bydlí myši. A ty mají ještě radši k jídlu různé hadičky a gumy. Takže jsem na jaře musel dost vyměňovat. No, klasická začátečnická chyba,“ rozpráhne rukama Kaňák, který dva historické Renaulty vlastní sotva rok.

A zhruba stejně dlouho hospodaří na místě, kde stojíme – na vršku v obci Horní Brusnice kousek od hradu Pecka v Podkrkonoší. A stejně jako se po hlavě a bez detailnějšího rozmyslu vrhl do veteránů, od základů změnil během uplynulých dvanácti měsíců i svůj život. Říká, že udělal další salto mortale, stal se z něj hospod-

ský a hoteliér na vesnici. Do té doby se přitom 30 let živil jako finančník a obchodník, který neustále cestoval a zblízka poznal nejúspěšnější i nejbohatší české podnikatele.

„Byznys mi chybí. Kdo jako já odejde na venkov a pak říká, že se mu nestýská, podle mě kecá. Když děláte na miliardových obchodech, je to jako droga,“ směje se Jiří Kaňák o chvíli později na zahrádce u své restaurace a penzionu Na Kopečku 1795. Kouří marlboroku a trochu mžourá, protože mu sluníčko svítí do obličejce. „Pojďte, chlapi, provedu vás,“ vybidne, a tak vyrážíme na obhlídku jeho hájemství. Že je rozený obchodník, je záhy patrné – v zadní části pozemku buduje trojici stanů pro příznivce glampingu, jak se říká kempování v luxusu, za bývalou stodolou vykukuje velký bazén pro děti a už se také chystá stavba rybníčku, který na pozemku historicky býval.

„Víte, co je tenhle kámen?“ ukáže Kaňák pod sebe, když vstupujeme do restaurace. Pod rohoží leží zdánlivě obyčejná deska. „To je z hrobky Tychona Braheho, pod ním byla mistrova hlava,“ říká a vypráví historku, jak se majitel domu, známý restaurátor kamenných památek Milan Šturm, dostal k unikátní dlažbě: „Vikář Týnského chrámu, když hrob opravoval, souhlasil, že kámen může být před hospodou. Brahe totiž chtěl, aby po jeho hrobu chodili lidé.“

Příběhů je penzion plný a Jiří Kaňák je sype z rukávu jako... zkušený obchodník nebo – s trochou nadsázky řečeno – hospodský pábítel. Ostatně nad pípou mu visí nápis „Tady mají dobrý pivo, sem budu chodit“, věta, která zazní v závěru filmu Obsluhoval jsem anglického

krále, natočeného na motivy románu pábitelského velmistra Bohumila Hrabala. „Tady můj kamarád Dragan, co mi tu pomáhá, vyrůstal v Kersku a Hrabal ho tak trochu vychovával. Psali spolu básničky,“ představuje svého kolegu, který ostýchavě přitakává. Z melancholické atmosféry je vytrhne telefon. „Jiříčku, tak ty Slováci se vrátěj na noc,“ hlásí Dragan svému šéfovi a ten jen souhlasně kývne hlavou.

Jiří Kaňák pochází z obchodnické rodiny. Jeho otec patřil před revolucí k privilegované sortě, protože působil v zahraničním obchodu a pravidelně vyrážel i s manželkou na mise do ciziny. „Já a sestra jsme ale museli vždy zůstat v Praze jako pojistka, aby naši neemigrovali,“ vzpomíná pětapadesátiletý absolvent Vysoké školy ekonomické. Mladická hrdost nemít prošlapanou cestičku ho sice po revoluci dovedla k místu na ministerstvu privatizace, práce ve státním aparátu ovšem skončila celkem rychle deziluzí. Se třemi kamarády z univerzity si proto řekli, že zkusí podnikat, a ideálně rovnou ve finančnictví, které je všechny bavilo a o němž věděli, že je v nové ekonomice perspektivní.

Tak se zrodila investiční skupina Conseq, jejímž byl Kaňák spoluzakladatelem vedle Aurela Tepperviena a Jana Vedrala. Z Consequ je dnes jedna z největších investičních skupin v Česku, která spravuje majetek několika stovek tisíc lidí a ve svých fondech v roce 2019 obhospodařovala majetek na úrovni 70 miliard korun.

Kaňák už ale jejím akcionářem není. „Byla to jízda, byli jsme u zrodu kapitálového investování v Česku. Postupně jsme ovšem cítili, že každý chce jít jinou cestou. Takže na přelomu milénia jsem svůj čtvrtinový podíl odprodal Tomáši Syslovi. Ale jsme pořád přátelé a stýkáme se, rozešli jsme se všichni v dobrém,“ vzpomíná na konec 90. let. Jeho to tehdy táhlo k politice, ačkoli o ní nic moc nevěděl. Stal se každopádně blízkým spolupracovníkem Jana Kasla, pražského primátora z let 1998 až 2002, kterého pak následoval také z ODS

do Evropských demokratů. Díky angažmá v pražské politice, kde působil i jako zastupitel, usedl na čas v představenstvech společností jako České aerolinie nebo pražský dopravní podnik.

V roce 2009 Jiřímu Kaňákovi „hodil laso“ dávný kamarád a kolega ještě z Consequ Petr Mílev – ten byl tou dobou už několik let ředitelem PPF banky, v níž má Praha dodnes menšinový podíl. Nabídka pro Kaňáka zněla, aby přišel dělat jednoho z ředitelů, který bude mít na starost mimo jiné jednání s veřejnou správou, protože instituce jsou tradičně velkými klienty PPF banky. Pro nejbohatšího Čecha Petra Kellnera nakonec pracoval přes pět let.

V létě 2014 znovu vyslyšel Milevovo volání. „Petr přestoupil po téměř patnácti letech práce pro Petra Kellnera k Jaromíru Tesařovi do jeho skupiny Energo-Pro. A mě požádal, jestli bych nešel s ním. A já šel. Byla to velká škola, protože z financí jsem se najednou musel přeorientovat na energetiku a turbíny,“ vypráví Kaňák, který se stal obchodním ředitelem slovinské firmy Lito-stroj Power. Ta je součástí Tesařova impéria a specializuje se právě na výrobu turbín pro vodní elektrárny.

Jaromír Tesař je v žebříčku nejbohatších Čechů magazínu Forbes na 23. místě s majetkem bezmála 10 miliard korun. Podobně jako Kellner si vždy pečlivě střežil soukromí, takže kromě toho, že po světě létá soukromým trykákem Gulfstream a že hodně času tráví v Bulharsku, kde má coby vášnivý nimrod i soukromou honitbu, se toho o něm moc neví. „V soukromí to byli vždycky úplně normální lidi, žádní bohové, jak to někdy působí z médií,“ srovnává oba miliardáře Kaňák.

Po nástupu ke svitavskému rodákovi Tesařovi strávil Kaňák dalších pět let na cestách – pendloval mezi Prahou a Lublaní, zároveň vyrážel na obchodní mise do celého světa, protože Energo-Pro rozjelo několik velkých projektů na Balkáně nebo v Turecku, přes rok působil také v indonéské Jakartě. „Byl jsem pořád v letadle. Kdybyste mi teď řekl, že mám letět do Dillí

Příběhů je penzion plný a Jiří Kaňák je sype z rukávu jako zkušený obchodník nebo hospodský pábitel. Ostatně nad barem mu visí citát z Hrabala.

Kromě závodního Renaultu R8 (vlevo dole) má Jiří Kaňák také unikátní obytnou dodávku od stejné značky (nahore). U svého penzionu (vpravo dole) nyní buduje i glampingové stany (uprostřed).

Z idealismu rychle vystřízlivěl a pochopil, že pohostinství je dřina, která žádá zvláštní náтуру.

v Indii, dostal bych asi ospky. Některé země jsem si zprotivil, už bych se do nich nechtěl vrátit,“ ošívá se, když stojíme na kopci nad Horní Brusnicí u staré vodní nádrže z předminulého století, od níž je krásný výhled do okolní zvlněné podkrkonošské krajiny.

Kaňák do regionu jezdil dlouhodobě, protože manželka se narodila v nedaleké vesnici a její rodný dům užívali jako chalupu. „Jenže léta jsem to vnímal jako místo, kam mě odvezou z letiště, já tam posekám zahradu, něco opravím a pak jedu zase na letiště. Změnilo se to loni,“ vypráví.

Když začalo na jaře 2020 covidové rozvolňování, vyrazil na golfový turnaj v nedaleké Prosečné. Bylo to v den jeho 54. narozenin: „Zavolala mi žena, že kousek od chalupy je volná hospoda, kterou jsme znali a jezdili kolem ní. Tak jsme se sem zajeli podívat.“

Původní idea byla, že by si dům pronajala dcera Monika, která v gastronomii podniká. Jenže té se znovu rozjžděl byznys s food trucky v Praze, a tak neměla čas. Její táta, unavený z cest do Asie a uprostřed dočasněho manažerského odpočinku, se proto rozhodl pro další kariéru vývrtku: „Do té doby jsem číšníky a hospodskými opovrhoval, vůbec jsem s nimi nechtěl nic mít. Byli pro mě šedou zónou jako veksláci nebo taxikáři. Řekl jsem si, že jim všem ukážu, že to budu dělat jinak a lépe, že sem přivedu dobrou kuchyni a pořádnou kulturu i pro místní. Jo, byl jsem idealista.“

Z idealismu rychle vystřízlivěl, protože okolní chalupáři ani starousedlíci na jídla za dvě stovky, prémiové pivo a prvotřídní italskou kávu nebyli moc zvědaví. V podstatě hned ale začali jezdit turisté a díky platformě Booking.com i hosté do penzionu, který má kapacitu čtyřicet lůžek. „Celkové náklady jsem měl zatím asi čtyři miliony korun. Provozně už ale začínáme být soběstační, Kopeček si na sebe dokáže vydělat. Co je ohromný problém, jsou lidé. Sehnat nějaké, je velmi těžké,“ rozhazuje rukama Kaňák. Ale číšníky a hospodskými už tolik neopovrhoje. „Pochopil jsem, že to je dřina, která vyžaduje specifickou náтуру.“

Důležitou klientelou jsou kromě výletníků a turistů z velkých měst také svatebčané. Ti mají o resort s ná-

dechem provensálské atmosféry velký zájem. „Přes léto jsme ale omezili svatby jen na všední dny, o víkendu chceme mít otevřeno pro všechny,“ vysvětluje Kaňák – manželka Radka, která muži s provozem pomáhá, pokud tedy zrovna není ve své druhé práci – je vychovatelkou v jednom z pražských dětských domovů. Hlavně o víkendech se zapojují i jejich tři mladší děti, nejstarší Monika se už věnuje vlastnímu podnikání.

Penzion a restaurace Na Kopečku 1795 má, jak název napovídá, dlouhou historii, lidé se sem chodili občerstvovat od konce 18. století a hospoda tu byla i za komunistů, kteří bývalé sudetské majitele vyhnali a dům svěřili českému hostinskému – ten si později odseděl pár let ve vězení, protože si jako řada jiných hospodských sdružených pod státním podnikem Restaurace a jídelny různě přilepšoval a provozoval podpultový prodej.

Po revoluci objekt chátral, až jej před několika lety koupil místní kameník a úspěšný restaurátor Milan Šturm. Ten budovy zrekonstruoval, s manželkou rozjel penzion, ale loni se ho rozhodl pronajmout kvůli rodinným změnám. A tak se k penzionu a restauraci dostal Kaňák, který si mimochodem se Šturmem padl do oka a už spolu spřádají několik byznysových plánů.

Na svém profilu na profesní síti LinkedIn ovšem Kaňák nemá uvedeno, že je majitel restaurace nebo provozovatel penzionu, ale že je „lessee“, tedy nájemce. A on ještě radši používá termín pachtýř. Proč? „Protože mám všechno, na čem teď stojíme, propachtované, nikoli pronajaté,“ upozorňuje a v jeho hlase je patrný hrdý tón. „Pacht je pro mě mnohem výhodnější. Dám příklad. Když tu najdu ropu, v případě nájmu bych na ni neměl nárok, u pachtu ano. Jedinou podmínkou je, že až mi skončí smlouva, musím majiteli nemovitost odevzdat ve stavu, v jakém jsem ji přebral. Zkrátka u pachtu lze s pozemkem i domem nakládat, jako by byl můj. To u klasické nájemní smlouvy nejde.“

Sebevýhodnější smlouva ale nezakryje, že do pohostinství a ubytovacího sektoru naskočil v nejhorší možné době, sice před loňskou, nakonec docela slušnou letní sezonou, ale také před mnoho měsíců trvajícím lockdownem mezi loňským říjnem a letošním jarem.

*Jiří Kaňák uvnitř obytné-
ho Renaultu Estafette.*

„Pomohly mně některé vládní programy, s nimi jsme situaci zvládli. Ale velký problém je, že se málokomu chce jít pracovat znovu do hospody,“ popisuje Kaňák podobnou zkušenost, jakou s příchodem léta a znovuotevřenými restauracemi prožívá mnoho jejich majitelů. Barmani a číšníci, kteří při pandemii zakusili práci třeba jako řidiči nebo prodavači, oceňují její pravidelnost, předvídatelnost a fakt, že trvá osm hodin denně a nemusí při ní obsluhovat hosty dlouho do noci. „Snad se to zlepšilo, teď si tu hodně pomáháme jako rodina s manželkou a dětmi,“ říká Kaňák a dodává, že ekonomicky je na tom Kopeček celkem dobře.

Pokud tomu tak je, zbývá už jen jedna otázka: Proč se současně s pohostinským dobrodružstvím dali na investice do automobilových veteránů, které nikdy předtím nesbíral ani nevlastnil a jediné, co v jeho životě lásku ke starým věcem upomínalo, byla záliba v historii a návštěvy antikvariátů? Navíc ještě před pár měsíci jej bylo možné zahlédnout, jak se po okolí hradu Pecka

prohání v tmavě modrém luxusním SUV Maserati Levante GTS. „Právě kvůli tomu Maserati... Ono to přece jen nepůsobí dobře, když se tu po venkově Pražák jako já prohání takovým autem. Tak jsem si řekl, že si koupím starší R8 jako vzpomínku na tátu. Jenže pán, co mi shání auta, je také dobrý obchodník. A já se od něj nechal umluvit do Renaultu R8 Gordini. Je to ale přece jen starší auto, takže tolik neprovokuje.“

A ten malý obytník Estafa? „V téhle kombinaci jsou prý jen tři na světě. Doporučil mi ho ten samý obchodník s auty. Původní majitel byl Francouz, který v něm jezdil s manželkou na dovolené celý život. Když mu žena umřela, sedával u auta a plakal. Všichni říkali, že mi ho neprodá, ale nějak jsem majitele přesvědčil a uvěřil mi. Vyzvednout auto jsem ale poslal známého, neměl bych na to sílu. Bylo v tom moc emocí,“ loučí se Kaňák.

Kolik je v tom pábitelských přísad, není zřejmé, ale řečeno s Hrabalem – tady mají dobrý historiky, sem budu chodit.